

Isma, el gegnan

Fa molts i molts anys, quan les padrines de les repadrines encara no havien nascut, hi havia un gegant tan gegant, tan gegant, que ningú no el veia. Com a màxim, algun cop algú trobava que, de perfil, la Pala Alta del Mont-roig bé podria ser un nas, altres deien haver barranquejat entre sacsons i alguns afirmaven haver passejat pel melic!

Conta la llegenda que, de jove, l'Isma era nan i vivia en una preciosa vila costanera. Tothom li'n reia les gràcies, li consentia tot i li donava de tot i en abundància. Que el nano vol bolquers? Bolquers a betzef rebia. Que la criatura demana un llacet per al cabell? Una balquena de llacets obtenia. Que el follet té gana? Tots els vilatans feien corrua per portar-li les millors menges.

I tant va menjar, tant va endrapar, que l'Isma esdevingué un colós més gran que la Bepeta del Reng i el Tonet de la Garriga junts! Com que era orfe, tothom se'l sentia una mica seu; però, si feia cap malifeta, ningú no es veia amb cor de renyar-lo. Els vilatans continuaven satisfent-li tots els desitjos, per eixebrats que fossin: ara vull un camp de golf!, ara, un parc aquàtic!, ara, una marina residencial!, ara,...

L'Isma era garrepa amb els garrepes i generós amb els generosos. Demanava molt però també donava bastant i la vila creixia amb ell. La vila creixia i creixia i, quan ja no va quedar cap camp per urbanitzar, va créixer cap amunt. I planta sobre planta, pis sobre pis, la vila es fa fer tan extensa i tan alta que el gegant semblava minúscul: l'Isma passava desapercebut entre els gratacels. Com que ja no el veien, ja no li reien les gràcies, ni el consentien ni l'alimentaven: es va tornar a fer petit, petit, com un follet.

Perquè no el trepitgessin, per fugir del ciment, per tornar a gaudir d'un paisatge bonic i per poder respirar aire pur: l'Isma se'n pujà a les muntanyes, a les més altes que va trobar. Allí dalt, uns minairons el van acollir al canut on vivien, car era diminut com ells i on n'hi caben milers, n'hi cap un més.

Al cap de molts i molts lustres algú va obrir el canut d'agulles, l'Isma va sortir rabent amb tota la tropa de minairons i van demanar: què farem, què direm? Obedients i treballadors com sempre, van fer totes les feines encomanades i van tornar al canut quan en van rebre l'ordre, però l'Isma no; en part perquè no volia i en part perquè ja no hi cabia. Mentre els minairons havien estat treballant de valent, l'Isma havia tornat a fer de les seues: havia crescut i tornava a ser de la mida de la Glopdenit.

De nou, l'Isma es va guanyar la confiança dels habitants d'un bonic poblet situat a la capçalera d'una vall, tothom li'n reia les gràcies i li consentia tot i li donava de tot i en abundància. Que el gegantó vol cromos? Cromos a tentipotenti rebia. Que l'homenet demana tenyir-se el cabell? Una carretada de tint obtenia. Que l'Ismaelet té fam? Tot el poble es desvivava per portar-li els millors tiberis.

I tant va engolir, tant va devorar, que el gegantet esdevingué un colós més gran que el Yussuf al-Muzaffar i l'Arsenda de Mormur junts! Com que era orfe, tothom se'l sentia una mica seu; però, si feia cap dolenteria, ningú no gosava esbrincar-lo. Els pobletants li seguien acomplint tots els capritxos, per esbojarrats que fossin: ara vull una estació d'esquí!, ara, un parc de ràfting!, ara, una urbanització a peu de pistes!, ara,...

L'Isma enriqueix a qui més tenia i empobria a qui menys tenia. Exigia molt però també concedia bastant i el poble creixia amb ell. El poble creixia i creixia i, quan ja no va quedar cap camp per edificar, va créixer coster amunt. I planta sobre planta, pis sobre pis, el poble es fa fer tan extens i tan alt que el gegant semblava microscòpic: l'Isma passava desapercebut entre els blocs d'apartaments atartrats. Com que ja no el veien, ja no li reien les gràcies, ni el consentien ni l'alimentaven: es va tornar a fer petit, petit, com un gnom.

Perquè no l'aixafessin, per fugir del formigó, per veure horitzons infinits i per poder respirar aire pur: l'Isma davallà a la plana, a la més llisa que va trobar. Allí baix, unes abelles el van acollir al rusc, car era diminut com elles i on n'hi caben milers, n'hi cap un més.

L'Isma va hibernar amb les abelles. Quan es van despertar, l'Isma va veure un camp ple de presseguers florits i... bé, ja sabeu com continua: no va poder tornar a entrar al rusc perquè era de la mida del Ginebró, es va guanyar la confiança dels llogarencs, el van malcriar, va tornar a créixer més que Jaume I i Aurembiaix junts, etcètera. Però aquest cop, després de transformar el llogaret en ciutat, gros com era i tip com estava, va jeure a fer la migdiada al mig de la immensa plana.

I, si encara no l'heu vist, ara que no és nan sinó gegant, fixeu-vos-hi bé!: perquè potser no fa tants anys que va passar... i encara dorm. Ves que la muralla no sigui el cinturó que l'estreny i alça el pla d'Almatà. Vigileu, perquè diu que a la cova del Tabac hi para l'orella i a la paret de l'Ós, la boca ben oberta! El voldreu despertar?

Gerundel·la del Bombo